

JOAN CARLES PRATS ■ FOTÒGRAF. PRESENTA LA SEVA PRIMERA EXPOSICIÓ, 'PLECS', A TORTOSA

'El paper em resulta fascinant'

V.MAIGÍ

-Com comença la seva passió per la fotografia?

-El referent l'he tingut sempre a casa. El meu pare va ser un gran fotògraf amateur. Tenia laboratori de blanc i negre a casa, a Barcelona, i, molt sovint, jo l'ajudava a omplir les cubetes amb els líquids de revelar. Aquesta és una de les olors que recordo amb més intensitat de la meua infantesa. I a la que vaig poder-ho fer, li agafava la càmera, una vella Minolta, i me n'anava a fer fotos pel meu compte. Des d'aleshores, fins avui mateix.

-Què sent davant la seva primera exposició?

-Penso que és com practicar-se un exorcisme particular. Poses a l'abast de tothom el teu propi jo obert en canal. Totes les teves obsessions, filies i fòbies, a la vista pública per a ser jutjades, criticades i analitzades. És una sensació molt engrescadora no exempta de risc.

-‘Plecs’ es basa en el corrent del ‘ready-made’?

-Es basa en el *ready-made* d'una manera molt tangencial, però destaco que aquest corrent ha estat una de les influències que he tingut. És l'art fet amb objectes que no tenen una qualitat artística i que formen part de la nostra vida més quotidiana, però que situats dins d'un context i, sovint, manipulats, com és el cas de ‘Plecs’, adquireixen aquesta nova dimensió.

PERFIL |

Joan Carles Prats (Barcelona, 1964) va estudiar a l'Escola Llotja d'Arts i Oficis de Barcelona i, més tard, a l'Escola ESARDI d'Amposta, on es formà com a dissenyador gràfic, compaginant aquesta activitat amb la fotografia. Ara, Prats presenta la seva primera exposició, ‘Plecs’, que estarà oberta fins al 25 de novembre al Molí de l'Assoc, al barri tortosí de Remolins.

Imatge del fotògraf Joan Carles Prats, a l'exposició de fotografies seves. FOTO: JOAN REVILLAS

-A totes les fotografies hi apareix el paper?

-Sí, el paper ha estat la base per a totes les imatges que configuren ‘Plecs’. El paper em resulta fascinant. La seva textura, pes, color, flexibilitat, tot plegat són qualitats que li permeten mutar i adoptar vida pròpia. Aquests canvis li atorguen una increïble plasticitat i em resulten extraordinàriament suggerents.

-Les imatges són fosques i inquietants... per què?

-M'atreu aquest costat fosc, estrany, que tenen totes les coses. És com donar-los-hi la volta i extreure'n aquesta qualitat fora del que els hi és propi. Tot

allò que resulta inquietant, fins i tot directament monstruós, dins de la quotidianitat em sembla molt atractiu.

-Porta un quart de segle de professió dins del món de la fotografia i el disseny gràfic... Per què ha tardat tant a deci-

Penso que exposar l'obra pròpia és com practicar-se un exorcisme particular

dir-se a realitzar la seva primera exposició?

-Crec que les coses han d'estar suficientment madures perquè agafin entitat pròpia. I aquesta maduresa no la decideixes tu, ho fan les circumstàncies de la teua existència que són les que et diuen ‘endavant’. A la meua vida s'han produït en aquests darrers anys un seguit de canvis que ho han propiciat, i que han fet que allò que ha estat sempre privat ara vulgui ser compartit.

-Vostè ha treballat en molts camps dins del món de la fotografia. Té preferència per algun àmbit en concret dintre d'aquesta parcel·la?

-Enyoro els meus anys com a fotògraf publicitari. Recordo treballar amb molta llibertat creativa. Sempre dins dels paràmetres del màrqueting, evidentment, però sempre amb una vessant plàstica molt accentuada. Les marques et permetien proposar idees i conceptes que aplicaves a la imatge final.

-Actualment es troba treballant en algun altre projecte?

-Continuo experimentant amb les cel·luloses. Considero que és un món amb una capacitat plàstica inesgotable. Estic treballant en un nou projecte, això sí, conceptualment molt diferent.